

Анастасија Коцић 8-2

Ученица : ОШ "Стефан Немања" Ниш

"Овако замишљам Призрен "

– Љубављу и срцем зидај Призрен, зидај Србију!

Путује Бистрица речним коритом
Скрене, увије се, па се врати.
Путује ветар. Ко ће их задржати?
Путују мисли, путују звезде, путују светови.
Ко ће их зауставити на путу,
у кориту вечног мира, које ће им спокој дати?
Путује човек, путује Србин...оставља Теранду, Приздријану,
Оставља Богородицу Љевишку...
Путуј, језди и памти Србине!
Усправи се, Србине!
Главу горе!
"Где год да си,памти ко си !"
Нека светле путеви кад љубав српска путује
Не одричи се себе, свог имена, свог корена
Не одричи се Вишеграда, Манастира Светог Архангела,
Дрвенграда, ни камена крајпуташа,
Своје православне вере,
Своје Отаџбине, своје историје
Косовског завета, светосавског пута,
Колевке која те је заљуљала, зањихала...
Не одричи се земље где си примио свој крст
Не дај да те понизе, увреде, осакате, издају,
Крв твоју проспу на српској земљи,
На костима твојих предака,
На темељима и тапијама твојих храмова,
Не дај да ти, Србине, отму најлепши драгуљ,
Пази да ти срце не ишчупају из груди,
Да те живом ватром не ослепе,
Не дај да копају очи Симониди,
Да ти не згазе и здробе национални корен,
Да ти не затрују извор...
Нас Србе су на крст распињали, на коље набијали,
Србосеком клали, јагаганима главе одсецали,
Децу нашу у живи огањ су бацали,
У памћење потомака остављана је порука:
"Ко год не зна шта су муке тешке,
нека пређе Албанију пешке"...
"Тутњаху дани, клизаху се ноћи"
Али, Срби нису заборављали ко су.
Срби су били у туђим земљама,
Својим костима обележили су и марш смрти,
Нису губили себе
Ни када се сунце на западу црвенело застиђено
Неверицом разбијених нада.
Срби су падали, дизали се из пепела,
процветали из божура неувела,
Јер "у сваком човеку, браћо, има толико зле воље,

Да се на њему може сазидати Пакао,
И толико добре воље,
Да се на њему може сазидати Небо"
И да избије једна бистра кап Бистрице из мутног извора...
А Срби су зидали Небо памтећи часни крст, гуњ, опанак...
Зидају Срби сада Призрен...И призренски Горњи град...
Негују баште у калдрмисаним двориштима
и куће са пространим тремом, балканске бондручне
(у сновима чувају дрвене скелетне конструкције
са различитом испуном, а у кутку душе
већ отпочели малтерисање блатом)
Зидају једноспратне грађевине са доклатима
и резбареним таваницама, и великим, истуреним стрехама.
Кровови су покривени мрком плитком ћерамидом.
А призренску посебност су запретали пепелом,
па су фасаде окречили колористички смело – јарким бојама.
Посебну пажњу посветили су зидању каменом,
нарочито слогу и наглашавању спојница...
У души замирисала кућица Призренчица.
Зидају Срби Небопризрен памтећи часни крст, гуњ, опанак...
Столетни орах пред кућом, џанарику шљиву, мирис липе
Оранице и јесење кише кад сипе,
Бројаницу, маденицу,
Руке које су желе, млеле и месиле шеницу белицу,
Колевку заљуљану, изоране бразде орача,
Извезену, ланену кошуљу вредних копача,
И косца и сејача, просца и невесту,
Кућу саздану од блата
и малтер опао са чађава зида и лончарску иловачу...
Зелену траву како се повија, и шеву у житу скриту,
Нису заборавили ни пчелу у кошници плетари,
ни белоцветну јабуку,
Вериге над огњиштем, босиљак и перунику,
Блистав олтар чистоте Богородице Љевишке
и сјаја Каљаја када се дан разгори,
А сунце уздигне изнад дремљивог људства,
И понос српски сија као кула од сафира.
Србин је вазда насмејан,
јер љубављу Призрен и Србију зида.
Једно срце у њу узида за слободу и срећу,
да нестану косовске муке,
Једно срце за опанак и узенгију
што осташе на бојном пољу,
Једно срце за краља Милутина, цара Уроша и Душана
Једно за краља Петра ...и непозната јунака са Кајмакчелана...
За буклију што на славље зове...
Зида призрен, јер колевка Србије се туђину не да
Зидали су љубављу и отац и деда,
Да ми, деца духовна, сачувамо веру Православну
Животом и делима,
Да храбро на пут станемо свим економским кризама,
Да нас не плаше елементарне несреће и непогоде
Да откријемо прави Пут живота...
Зидам и не дам да се мржња разгори,
Пружам руке ка зори,

Да се робови времена не кољу о трошна богатства земље,
Да их грех не привлачи као свила и оставља заплетене у паучини,
Да дрво знања не постане дрво мрака и злочина
Да нас тврдице и крвници не замрљају неписменом руком,
И постанемо нејасни и нечитљиви, запрљани поругом,
Да до циља стигнемо, макар знојем и муком.
Зидам и памтим корене своје да искореним завист и гнев, лом у души,
Да пакао не тиња... да младост не заузме пиће и дрога
Да истетовиран не препознаје оца свога.
Бдим да северац не заледи напуштена поља
сакупљам трагове напуштених снова
сејем семе љубави уместо корова...
Да се не забораве ни ждралови што "жалобно цикаху у магли"
Око тврдих кула од којих се небо и земља улеже, а срце у грудиме стеже.
Србине, нека твоје име буде Свељубав, Свемилост, Свездравље
Да не гледам младост како вене,
Да се не срећем са изгубљеним погледима,
и прерано, од дроге и пића, увелим лицима,
Да не гледам старачка лица бескућника
са угашеним угарцима у очима
Да не стављам венац славе на безимене гробове,
Да не прескачем ровове и кости из јама безданица,
Да не осећам страх, да ме не мучи несаница,
Да ме злу не поведе беспарица.
Господе, Просветли ме, помози да се снађем
Док у трагању траг нисам изгубила... Царски град изнова сазидала....
Дај ми веру у себе да не потонем у глиб,
Да памтим корене своје...
Да, ко малу сузу на длану, Косово и Метохију заувек у срцу чувам
да моја младост љубављу и стрпљењем,
на темељу старом, дозида Призрен и Србију...